

Arrest

nr. 320 458 van 22 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op niet nader te bepalen datum toe op het Belgische grondgebied.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof reeds meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van verzoeker, meer bepaald op 26 maart 2019, 6 oktober 2021, 21 april 2022 en op 7 september 2023. Deze werden bovendien meerdere keren herbevestigd, de laatste keer op 23 augustus 2024.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 21 april 2022 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor zes jaar.

1.4. Verzoeker werd op 23 september 2024 geïnterpelleerd door de politie van Antwerpen.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 23 september 2024 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van Antwerpen op 23.09.2024 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de heer:

naam: B.(…)

voornaam: S.(…)

geboortedatum: (…)

geboorteplaats: -

nationaliteit: Marokko

Alias:

B.(…) S.(…), °(…), Marokko; B.(…) S.(…), °(…), Marokko; B.(…) S.(…), °(…), Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Een inreisverbod van zes jaar werd hem betekend op 21.04.2022 in de gevangenis van Antwerpen.

Betrokkene verklaart dat hij twee kinderen heeft die in Hoboken wonen, maar maakt dit op geen enkele wijze aannemelijk. Hij noemt geen namen, en heeft nooit een verblijfsaanvraag ingediend in België. Hij verklaart sinds zes jaar in België te verblijven. Tijdens een gesprek met betrokkene in de gevangenis van Antwerpen op 17.03.2022 verklaarde hij geen familie, geen duurzame relatie noch kinderen te hebben in België. Tijdens een politiecontrole op 29.03.2024 verklaarde hij ook geen familie in België te hebben. Bij een controle op 23.08.2024 verklaarde hij samen te wonen met zijn vriendin en twee kinderen. Vandaag verklaart hij gescheiden te zijn van deze vriendin.

Hij verklaart kanker te hebben, maar legt geen enkel medisch attest voor. Hij heeft nooit een verblijfsaanvraag om medische redenen ingediend, en hij toont niet aan waarom dit hem ervan weerhoudt om terug te keren naar Marokko. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds zes jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Alias: O.(…) S.(…), °(…), Marokko; B.(…) S.(…), °(…), Marokko; B.(…) S.(…), °(…), Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van die hem betekend werden op 26.03.2019, 06.10.2021, 21.04.2022, 07.09.2023 en die verschillende keren

herbevestigd werden, de laatste keer op 23.08.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Een inreisverbod van zes jaar werd hem betekend op 21.04.2022 in de gevangenis van Antwerpen. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij kanker heeft maar legt geen enkel medisch attest voor.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds zes jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten: Alias: O.(...) S.(...), °(...), Marokko; B.(...) S.(...), °(...), Marokko; B.(...) S.(...), °(...), Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van die hem betekend werden op 26.03.2019, 06.10.2021, 21.04.2022, 07.09.2023 en die verschillende keren herbevestigd werden, de laatste keer op 23.08.2024. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Een inreisverbod van zes jaar werd hem betekend op 21.04.2022 in de gevangenis van Antwerpen. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat:

4° Betrokkene verblijft volgens zijn eigen verklaringen zes jaar op het grondgebied en heeft zich nooit bij de bevoegde overheden aangeboden.

Betrokkene verblijft illegaal op het grondgebied en heeft nooit de nodige handelingen gesteld om zijn verblijfssituatie in orde te brengen.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit

geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

3.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet-ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

3.1.

Le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir tenu compte du risque de violation de l'article 3 de la CEDH en cas de renvoi au Maroc.

Plus spécifiquement, le requérant indique souffrir d'un cancer.

Il ne semble pas que l'Office des Etrangers se soit enquis de la possibilité pour le requérant d'obtenir les soins requis en cas de renvoi au Maroc.

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative n'a pas été respectée, en violation de l'article 62 du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

3.2.

L'article 3 de la Convention consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques. En effet, l'interdiction de la torture et des peines et traitements inhumains ou dégradants est une valeur de civilisation étroitement liée au respect de la dignité humaine.

L'interdiction en question a un caractère absolu, car elle ne souffre nulle dérogation d'après l'article 15 § 2, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation, et même dans les circonstances les plus difficiles, telle la lutte contre le terrorisme et le crime organisé ou un afflux de migrants et de demandeurs d'asile, indépendamment du comportement de la personne concernée

Concernant l'expulsion d'un étranger en séjour illégal et gravement malade, la Cour européenne des droits de l'homme considère, dans une jurisprudence constante (voir, par exemple, arrêts Soering du 7 juillet 1989 et Mubilanzila Mayeka et Kaniki Mitunga c/ Belgique du 12 octobre 2006), que « Pour tomber sous le coup de l'article 3 [de la CEDH], un mauvais traitement doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative par essence ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la nature et du contexte du traitement, ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques ou mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge, de l'état de santé de la victime ».

L'arrêt Paposhvili. Belgique³ concerne l'expulsion d'un étranger gravement malade et la clarification de la jurisprudence N. c. Royaume-Uni⁴. Le requérant, un ressortissant géorgien, était visé par une mesure

d'expulsion et une interdiction d'entrer en Belgique pendant dix ans pour des raisons d'intérêt général (il a été condamné plusieurs fois pénalement).

Alors qu'il était en prison, on lui découvrit de graves maladies (leucémie lymphoïde chronique, hépatite C et tuberculose), pour lesquelles il reçut des soins. N'ayant pas obtenu gain de cause dans la procédure nationale par laquelle il avait contesté – en invoquant des raisons de santé – la mesure d'éloignement en cause, il se plaignit de celle-ci auprès de la Cour européenne des droits de l'homme et alléguait notamment, sous l'angle de l'article 3, l'inexistence ou l'inaccessibilité du traitement médical dont il avait besoin. Le requérant est décédé en juin 2016.

La Grande Chambre a conclu à la violation de l'article 3 de la Convention. L'importance de cette affaire tient à ce qu'elle fournit des orientations sur le point de savoir à quel moment des considérations humanitaires l'emportent ou non sur d'autres intérêts lorsqu'il est question d'expulser une personne gravement malade.

« La Cour se réfère aux cas d'éloignement d'une personne gravement malade dans lesquels il y a des motifs sérieux de croire que cette personne, bien que ne courant pas de risque imminent de mourir, ferait face, en raison de l'absence de traitements adéquats dans le pays de destination ou du défaut d'accès à ceux-ci, à un risque réel d'être exposée à un déclin grave, rapide et irréversible de son état de santé entraînant des souffrances intenses ou à une réduction significative de son espérance de vie. La Cour précise que ces cas correspondent à un seuil élevé pour l'application de l'article 3 de la Convention dans les affaires relatives à l'éloignement des étrangers gravement malades. »

La Grande Chambre précise également que cette obligation de protection doit être exécutée en premier lieu par la voie de procédures internes adéquates tenant compte des éléments suivants.

i) Les requérants doivent produire des éléments «susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser» qu'ils seraient exposés à un risque réel de subir des traitements contraires à l'article 3, sachant qu'une part de spéculation est inhérente à la fonction préventive de l'article 3 et que l'on n'exige pas des intéressés qu'ils apportent une preuve certaine de leurs affirmations.

ii) Lorsque pareils éléments sont produits, c'est aux autorités de l'État de renvoi qu'il incombe de «dissiper les doutes éventuels à leur sujet» (ibidem).

Les conséquences du renvoi sur l'intéressé doivent être évaluées en comparant son état de santé avant l'éloignement avec celui qui serait le sien après la mise en oeuvre de cette mesure. À cet égard, l'État doit vérifier notamment a) si les soins généralement disponibles dans l'État de destination «sont suffisants et adéquats en pratique pour traiter la pathologie dont souffre l'intéressé afin d'éviter qu'il soit exposé à un traitement contraire à l'article 3 » (la Grande Chambre précisant que le paramètre de référence n'est pas le niveau de soins existant dans l'État de renvoi), et b) la possibilité effective pour l'intéressé d'avoir accès à ces soins dans l'État de destination (les coûts associés, l'existence d'un réseau social et familial, et la distance à parcourir pour accéder aux soins requis constituant autant d'éléments pertinents).

iii) Si de «sérieux doutes» subsistent quant à l'impact de l'éloignement sur les intéressés, il appartient aux autorités d'obtenir de l'État de destination, comme condition préalable à l'éloignement, des « assurances individuelles et suffisantes» que des traitements adéquats seront disponibles et accessibles aux intéressés (Tarakhel c. Suisse, n° 29217/12).

3.3.

L'Office des Etrangers indique qu'il y a lieu de renvoyer le requérant au Maroc.

Lors d'une permanence organisée par le BAJ de Liège-Huy, il est apparu que le requérant souffrirait d'un cancer. Le requérant se réserve le droit de développer ce point en apportant des documents probants en prosecution de cause.

Il n'apparaît pas que l'Etat belge ait vérifié si le requérant pouvait bénéficier d'un traitement adéquat en cas de retour au Maroc.

En outre, un rendez-vous est privé à l'hôpital en faveur de requérant en vue d'effectuer des examens médicaux, notamment des radiographies.

En tout état de cause, malgré que le requérant ait affirmé souffrir d'un cancer, il est placé en rétention dans l'attente de son expulsion vers le Maroc, en violation de l'article 3 de la CEDH et des précautions les plus élémentaires."

4.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karkater van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

4.3. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten vermeldt in de eerste plaats uitdrukkelijk artikel 7, eerste lid, 1° en 12°, van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. De toepasselijke bepalingen luiden als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1° (...) of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

(...)”

Bij de beslissing om aan het bevel geen termijn voor vrijwillig vertrek te koppelen, wordt in de eerste plaats artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet vermeld. Hierin wordt het volgende bepaald:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat,

(...)”

4.4. Verzoeker betwist, noch weerlegt de pertinente vaststelling dat hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie”*. Ook de vaststelling dat aan verzoeker *“een inreisverbod van zes jaar werd (...) betekend op 21.04.2022”*, wordt door hem niet betwist. Bijgevolg is de gemachtigde van de staatssecretaris in toepassing van de hierboven weergegeven bepaling in beginsel verplicht hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.

Verzoeker brengt evenmin iets in tegen het vastgestelde risico op onderduiken, dat gestoeld werd op het gegeven dat hij geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming indiende binnen de door de wet voorziene termijn, op het feit dat hij in het kader van een verblijfsprocedure valse of misleidende informatie gebruikte of vervalste documenten of andere onwettige middelen gebruikte of fraude heeft gepleegd, op zijn verzuim om mee te werken met de overheden, zijn onwil om zich aan eerdere verwijderingsmaatregelen te willen houden en op de omstandigheid dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod. Op basis van dit alles besluit de gemachtigde van de staatssecretaris dat er een risico op onderduiken voorhanden is en dat *“een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is”*.

De Raad stelt vast dat deze motieven volstaan om het bevel om het grondgebied te verlaten en de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek op afdoende wijze te schragen.

4.5. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Verzoeker verwijst in zijn middel naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) in verband met de toepassing van artikel 3 van het EVRM. In medische aangelegenheden heeft het EHRM geoordeeld dat een verwijdering in *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*, te wijten aan het feit dat de vreemdeling aan een ongeneeslijke ziekte lijdt, dat zijn levenseinde nabij is en dat er geen garantie is dat hij verpleging of medische zorg zou kunnen krijgen in zijn land van herkomst of dat hij daar familie heeft die voor hem zou willen en kunnen zorgen, of enige andere vorm van morele of sociale steun krijgt, strijdig kan zijn met artikel 3 van het EVRM (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96 inzake D. tegen het Verenigd Koninkrijk). In het arrest N. tegen het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 heeft het EHRM die hoge drempel uitdrukkelijk bevestigd. Toch specificeerde het EHRM in deze zaak dat naast de situaties uit de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, waarin een overlijden imminent is, er ook nog *“andere uitzonderlijke gevallen”* mogelijk zijn waar dwingende humanitaire redenen zich tegen een uitwijzing verzetten (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05 inzake N. tegen het Verenigd Koninkrijk). Recent heeft het EHRM de principes die in de laatstgenoemde zaak worden gehanteerd bevestigd en verrijkt dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10 inzake Paposhvili tegen België).

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers medische toestand het volgende gesteld:

“Hij verklaart kanker te hebben, maar legt geen enkel medisch attest voor. Hij heeft nooit een verblijfsaanvraag om medische redenen ingediend, en hij toont niet aan waarom dit hem ervan weerhoudt om terug te keren naar Marokko. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker beweert in zijn middel dat hij wel degelijk kanker heeft. De Raad stelt vast dat er geen enkel objectief gegeven voorhanden is dat deze bewering ondersteunt. De bewijslast ligt nochtans in de eerste plaats bij de vreemdeling (EHRM 13 december 2016, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, §186), die de nodige elementen moet aanreiken opdat een onderzoek kan worden gevoerd. Verzoeker geeft dit trouwens zelf aan in zijn verzoekschrift en stelt dat het aan hem toekomt om bewijsmateriaal over te maken waarmee kan worden aangetoond dat er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico om te worden onderworpen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het EVRM. Verzoeker levert evenwel geen enkel medisch getuigschrift aan dat zijn blote bewering kankerpatiënt te zijn zou kunnen staven en levert evenmin gegevens aan waaruit zou blijken dat hij bij gebrek aan een (toegankelijke) behandeling in Marokko zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand. Ter terechtzitting ontkent de aanwezige raadvrouw van verzoeker dat zij over bijkomende medische gegevens beschikt. Bijgevolg maakt hij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM zoals hij in zijn middel beweert.

4.6. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker maakt evenmin een motiveringsgebrek aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend vijftientig door:

F. TAMBORIJN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN